

P o s u d e k

na diplomovou práci Lubice G a ž ú r o v é, napsanou na téma „Náhrada škody v občianskom práve“ (stran 59; předchází seznam použité literatury, a to jak domácí, tak zejména zahraniční, jakož i použité judikatury).

Práce je – kromě úvodu a závěru – rozdělena do deseti kapitol. Ve skutečnosti však lze říci, že práce se po obsahové stránce člení na tři části, tj. na výklady o českém právu, týkající se náhrady škody, dále o náhradě škody tak, jak je upravena v Dánském království, a konečně o Zásadách náhrady škody v evropském právu (Principles of European Tort Law).

Již úvodem je třeba říci, že předložená diplomová práce má jako celek velmi dobrou úroveň. Svědčí o tom, že diplomantka ovládla v plné míře pozitivně-právní úpravu náhrady škody v českém občanském právu, dále že osvědčila svůj erudovaný přehled po základní literatuře (české i zahraniční) a konečně že na vhodných místech práce doplnila se znalostí věci své výklady judikaturou českých soudů. Za zvláštní zmínku oponenta stojí diplomantčiny výklady o obecných předpokladech vzniku povinnosti nahradit škodu, včetně celoevropského rozlišování odpovědnosti za škodu na odpovědnost subjektivní a objektivní. I když výklady v této části zůstávají na obecné úrovni a nejsou nijak zvlášť rozsáhlé, nicméně obsah jejich zpracování diplomantkou svědčí o tom, že za pomoci literatury pronikla do vlastní podstaty zkoumaných problémů. Ocenit sluší u diplomantky i rozbor otázek rozsahu náhrady škody, zejména otázky rozboru případů škod způsobených na zdraví. V této souvislosti diplomantka správně neopomenula zabývat se jednotlivými majetkovými nároky při úmrtí poškozeného, kterážto problematika vystupuje v současném období do zvláštního popředí v celém evropském právu. Při těchto výkladech však mně chybí zmínka o § 444 odst. 3 OZ, který byl teprve

v nedávné době zařazen do platného právního řádu a jenž je v současné době předmětem různých výkladů v teorii i v praxi (jde zejména o jeho relaci k § 13 odst. 2, 3 OZ). K této otázce je proto nutné, aby diplomantka zaujala stanovisko při ústní obhajobě.

To, co však na práci zvláště oceňuji, jsou diplomantčiny výklady o náhradě škody v Dánském království. Jde o velmi srozumitelně a přehledně podaný přehled dánské úpravy odpovědnosti za škody založené zvláštní úpravou a doplňované judikaturou a literaturou. Ukazuje se však na jednotlivých problémech, že - vzdor různému legislativnímu přístupu i geografickým odlišnostem - jsou nicméně dánské i české způsoby řešení odpovědnostních problémů za škody velmi podobné a ovládané společnými zásadami. Z výkladů dánského odpovědnostního systému za škodu zaujmou zejména výklady o podmínkách odpovědnosti za škodu, a to jak subjektivních, tak objektivních. Za zmínku stojí i výklad týkající se charakteristiky škůdce (fiktivní-průměrný občan), jakož i jeho profesní odpovědnosti (str. 43) a přesunu důkazního břemene (str. 45). Při ústní obhajobě by bylo zajímavé, aby diplomantka osvětlila vztah bolestného a tzv. trpitelského (str. 47).

Dalším nesporným kladem práce jsou i diplomantčiny výklady o náhradě škody v evropském právu tak, jak byly formulovány v „Zásadách občanskoprávní odpovědnosti za škodu“ (Springer-Verlag 2005). Jde, jak známo, o dlouholetý výsledek prací jedné z odborných evropských skupin, který přináší řadu nových inspirací i pro připravovanou novou českou úpravu odpovědnosti za škodu. I tu jde o velmi přehledně zpracovaný rozbor zásad odpovědnosti za škodu, z něhož vystupuje do popředí mj. výklad o kontroverzním řešení náprav nemajetkových újem a připuštění tzv. redukční klauzule.

Práci lze pro její celkově erudovaný a podnětný obsah, a to zejména v těch

jejích částech, kde diplomantka vykládá dánské právo upravující odpovědnost za škodu, a zejména, kde – v byť stručné podobě – analyzuje inspirativní Zásady evropské úpravy tohoto druhu odpovědnosti, velmi pozitivně hodnotit.

Práce je systematicky přehledně členěna (nezastírám však, že bych zvlášť uvítal, kdyby výklady o dánském a evropském odpovědnostním systému za škodu byly úžeji propojeny s výklady o českém odpovědnostním právu).

I způsob diplomantčina vyjadřování je – vzdor leckdy nejednoduché problematice (srov. Zásady evropského deliktního práva) – věcný, srozumitelný a pro čtenáře čtivý.

Předběžně hodnotím : výborně

Prof. JUDr. Jiří Švestka, DrSc.